

A close-up, high-contrast portrait of a woman's face, focusing on her striking blue eyes. The lighting is dramatic, with one side of her face in shadow, creating a moody and intense atmosphere. Her expression is neutral but captivating.

VALS GLAZUUR

Henri Van Nieuwenborgh

mosae libro

VALS GLAZUUR

HENRI VAN NIEUWENBORGH

MOSAE LIBRO

De gebeurtenissen, bedrijven en privépersonen in deze roman zijn verzonnen, iedere gelijkenis berust op toeval.

ISBN 978 90 8666 334 7
NUR 330

© 2014, Henri Van Nieuwenborgh
(henri.vannieuwenborgh@hotmail.com)
Mosae Libro

Internet:
www.boekenplan.nl
www.booxstore.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige ander manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (Artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

VOOR HELENA

LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT

DEEL I

Marie was nog een kind toen ze beseftte dat er iets eigenaardigs met haar aan de hand was. Een gave of een vloek? Het was alleszins iets wat ze liever niet met zich meedroeg, maar dat toch aanwezig was als een litteken of een moedervlek. Daar waar je schoonheidsfouten nog kan maskeren met make-up of plastische chirurgie was haar eigenaardigheid onuitwisbaar. Met haar lichaam was er trouwens niets aan de hand. Dat was de algemene conclusie van de vele dokters die geraadpleegd werden. Die eigenaardigheid, zoals haar huisarts het noemde, zat vast diep in haar hoofd. Ergens in de machinekamer van het menselijk brein. Of het mankement te repareren viel, daar durfden de specialisten zich niet over uitspreken. Logisch ook, want geen enkele scan of röntgenfoto kon een afwijking detecteren.

De eerste keer dat ze stemmen hoorde was tijdens de schoolreis die het lager onderwijs afsloot. Het was een oerklassieke uitstap met als afsluiter een bezoek aan het Gentse Gravensteen. Een joelende bende pubers maakte het de lokale gids bijzonder lastig. Hij had dan ook alle moeite om zijn verhaal te brengen en om samen met de lerares de tieners bij elkaar te houden.

Marie was achtergebleven in een van de folterkamers. De ruimte was schaars verlicht. Ze luisterde gespannen naar de meeslepende klank van een psalm die ergens uit de schemering vandaan kwam. Marie hoorde plots het geluid van kettingen. Ondanks de hitte, die diep binnen de ingewanden van de burcht doorgedrongen was, rilde ze over heel haar lichaam. Een mens kreunde van pijn en wanhoop. De ruimte rondom haar leek in beweging te komen, terwijl zij zelf het gevoel had dat haar voeten in beton werden gegoten. Bewegen kon ze niet meer. Marie voelde hoe naar haar gekeken werd. Meer stemmen van mensen die vroeger geleefd hadden en die vastzaten in muren en vloeren begonnen zich geleidelijk los te maken.

‘Je bekent dus?’ schreeuwde iemand.

‘Ik beken alles’, zuchtte een vrouwenstem.

'Noteer dat ze haar kind in een zak deed en in de reien gooide.'

'We konden er niet voor zorgen en...'

'Dat is geen verzachtende omstandigheid. De wet voorziet strenge straffen voor kindermoord.'

Marie hoorde nu duidelijk hoe iemand met krakende stem een vonnis begon voor te lezen. Verstijfd hield ze haar handen tegen haar oren gedrukt. Ze schreeuwde. Een lerares kwam aangelopen en drukte haar beschermend tegen zich aan. Toen Marie wat bedaard was, nam ze haar hand. Stapje voor stapje, alsof ze tegen een muur opliepen, gingen ze naar buiten.

'Blijf hier op deze bank wachten, ik haal je een drankje.' De piepjonge lerares knikte Marie bemoedigend toe. Ze dacht dat het enkel de nare omgeving en de warmte was die het meisje van streek hadden gebracht.

'Dat is niet nodig, het gaat al beter.' Haar hart klopte wild, maar de stemmen waren weg en dat bracht rust. De storm in haar hoofd was gaan liggen. Tijdens de terugreis in de bus kon Marie zelfs wat slapen. Haar voorhoofd tegen het koele raam gedrukt.

's Avonds in bed overtuigde Marie zichzelf om haar nare ervaring in het Gravensteen als een boze droom te klasseren. Wat haar hierbij nog het meest sterkte was dat ze de stemmen gehoord had in het Nederlands dat vandaag gesproken wordt. Dat was onmogelijk. De gruweldaden die daarbinnen gepleegd waren, dateerden van honderden jaren geleden.

Diezelfde nacht kreeg Marie een droom waarbij ze vanbinnen opengescheurd werd door een lang, stomp voorwerp. Ze probeerde weg te komen, maar iemand hield haar met zijn lichaam in bedwang. Ze voelde hoe een kleverige vloeistof langs haar dijen naar beneden droop. Haar hart pompte krampachtig zuurstof naar haar benen. Maar toch bleven deze gevoelloos en slaagde ze er niet in om weg te rennen. Beangstigend was ook het geluid alsof er continu knikkers op de vloer vielen en bleven doorbotsen. Schreeuwend werd ze wakker. Marie had lucht nodig en opende het raam. De nacht was stil. Er was geen zuchtje wind en de bladeren hingen slap aan hun takken. Het enige wat ze hoorde was haar eigen ademhaling. Er is niets gebeurd, zei ze een paar maal tegen zichzelf. Ze overwoog

om een douche te nemen, maar net op dat moment hoorde ze vaag gestommel in haar papa's slaapkamer. Daarom kroop ze terug in bed. Ze kon zijn bezorgde vragen nu best missen. De slaap wou evenwel niet terugkomen. Marie begon te tellen: tot vijf voor inademen en tot vijf voor uitademen. Het zorgde ervoor dat haar hartslag daalde, maar dat loom gevoel voor het inslapen kwam niet. De raadsels in haar hoofd raakten immers niet opgelost. Ook kwam die ingeboren angst voor de duisternis weer naar boven. Haar onderbewustzijn gaf de boodschap dat het Kwade 's nachts zijn kans grijpt. Ze stond opnieuw op en besloot haar kamer grondig te controleren. Aandachtig keek ze onder het bed en in de klerkast, maar nergens vond ze een aanwijzing dat er iets of iemand in haar kamer was. Ze sloot opnieuw het raam en plaatste nog een stoel tegen de deur.

De warme middagzon had de laatste mistsluieren opgelost. De schoolvakantie kondigde zich vrolijk aan. Een hagedrukgebied lag vastgeroest boven onze contreien en de zon deed al dagenlang overuren. Later, als ze haar levensweg terugspoelde, zou Marie nog dikwijls aan deze dag denken. Wat als ze toen een andere richting had genomen of thuis was gebleven? Dan zou ze deze dag gewoon doorgespoeld hebben, zonder er aan te blijven vasthaken zoals dat met een gescheurde nagel gebeurt.

Met de fiets reed Marie naar de villa van oom Edmond, de enige broer van haar vader. Samen hadden ze een firma, waarin ze al hun energie staken, zodanig dat er voor het gezinsleven maar weinig tijd overbleef. Ze deden iets met boten, wist Marie, want overal in huis en op kantoor stonden maquettes van schepen. Geen sierlijke vaartuigen met bolle zeilen, maar mastodonten die openplooiden en voorzien waren van lelijke grijparmen. De twee families woonden in dezelfde gemeente op amper een paar kilometer van elkaar. Er lag wel een nijdig klimmetje, de Molenberg, tussen hen beiden. Marie voelde hoe haar paardenstaart op en neer wipte tussen haar schouderbladen. Ze liep recht op de trappers. Druppeltjes zweet liepen vrij naar beneden over haar rug; een bh droeg ze nog niet. Oom Edmonds dochter Margot was twee jaar ouder en haar enige vriendin in de gemeente. Niet dat de families zich afsloten van de rest van de bevolking, maar er bestond toch een drempel. Die kloof tussen de gewone burger en de superrijken.

Haar nichtje Margot had de metamorfose van meisje tot jonge vrouw al ondergaan. Deze rups was geen alledaagse vlinder geworden. Iedere jongen of man vond haar een bijzonder mooi exemplaar. Op haar kamer hadden de Disneyposters plaatsgemaakt voor afgetrainde lichamen van sportvedettes. Nonchalant had ze bij Maries vorige bezoek een nieuwe bh gepast. Marie had met bewondering naar haar gekeken. Margot had al minstens een B-cup. Die kriebels in haar buik, net alsof ze ergens snel vanaf gleed, was toen voor haar een vreemde gewaarwording geweest.

Twee jaar leeftijdsverschil maakten op bepaalde momenten in het leven een wereld van verschil uit. De aantrekkingskracht die Margot op haar uitoefende had weinig te maken met gemeenschappelijke interesses. Het was meer een soort nieuwsgierigheid naar hoe de wereld van een volwassen vrouw eruitzag.

Een ombladerd fietspad bracht Marie tot aan de Sint-Michielskerk. Een bruidspaar kwam net naar buiten. Er was applaus, rijst, bloemen en een zon die schitterde in de blauwe lucht. Wat een prachtige start. Marie zag in een glimp de bruid, met hoog opgestoken blond haar. Een hagelwit parelsnoer accentueerde hare bruine huid. Dit moest liefde zijn, dacht Marie. Zo wou ze later ook trouwen. Helemaal in het wit en haar haren zou ze ook opsteken met bloemetjes erin. Het geklepper van hoefijzers op het asfalt deed haar opschrikken. Een koets, getrokken door twee paarden: dat was dubbel feestelijk! Minutenlang bleef Marie naar het tafereel kijken. Haar innemende, kinderlijke vrolijkheid was volledig terug.

Even later tikte ze de geheime code in aan een stalen zijdeur die toegang gaf tot de villa waar Margot woonde. Het dorp was voor de rijken een landschap geworden nostalgie. Vlakbij Brussel en toch nog de boerenbuiten. Geen wonder dat het vastgoed er steeds in opmars was. De oorspronkelijke bewoners – hoptelers, boeren en tuinders – zagen de teloorgang van hun beroepsbezigheid met lede ogen aan. Goed onderhouden serres uit een florissant verleden leken nu op spookachtige constructies. Hopvelden waarin de ruisende ranken vol bellen hadden gestaan, lagen er nu verwaarloosd bij. De omhoogschietende grondprijzen waren voor deze harde werkers slechts een pijnverzachtend kompres op een zeurende wonde. Brussel werd meer en meer een uitdijende inktvlek. De hoofdstad nam bezit van hun geboortegrond.

Marie schrok, een hond kwam woest blaffend aangerend. 'Af! Ik ben het', riep ze met vaste stem. De zwarte dobermann herkende haar en zijn agressie verdween. Gedecideerd stapte ze hem voorbij. Bang was Marie niet van de kolos, maar honderd procent vertrouwen deed ze hem ook niet. Nu pas realiseerde ze zich dat ze niet concreet met Margot afgesproken had. Stom dat ik haar niet eerst een sms'je gestuurd heb, dacht ze. In de eerste dagen van de

vakantie heeft iedereen veel plannen en zin om van alles te doen. Op dat moment hoorde ze het vertrouwde zomergeruis van iemand die in het zwembad dook. Met haar ogen half dichtgeknepen tegen het felle zonlicht dat op het water schitterde zag ze David, Margots oudere broer, die door het water gleed. Het wateroppervlak, waarin enkele boomkruinen weerkaatsten, bewoog nauwelijks onder het soepele ritme van de zwemmer.

'Hallo daar! Is Margot er niet?'

David kantelde op zijn rug in het water en liet zich drijven: 'Wel, wel, wie we daar hebben. Kom erbij!'

'Ik heb geen zwempak bij me', zei Marie op luchtige toon. Echt op haar gemak voelde ze zich niet bij hem. Iets in haar vertelde haar dat hij beter te mijden was. David voelde dat en het amuseerde hem. Soms plaagde hij haar zo fel dat ze er verward door werd.

Even werd de stilte begeleid door een tuinsproeier die tikkend ronddraaide.

'Margot is met mama kleren gaan kopen.' Hij spatte water naar haar. Fijne druppeltjes kwamen op Maries aangezicht en kleren terecht.

'Dan kom ik morgen terug.' Ze draaide zich om en stapte weg.

David hees zich uit het zwembad en riep haar naam luid. Als een kind dat betrapt is op iets stouts bleef ze staan.

'Je moet niet weggaan, ze kunnen elk moment terug zijn.' Hij keek hierbij op zijn horloge. Die kostte zoveel als een dure BMW, had hij haar eens verteld. David wreef zijn lichaam droog, de halflange zwembroek plakte tegen zijn benen. Nonchalant knoopte hij een knalgele badhanddoek rond zijn middel.

'Sigaret?' Hij hield haar het pakje voor. Marie schudde enkel eventjes met haar hoofd. Waterdruppels vormden donkere vlekken op de betegelde vloer. Het was een sexy pose zoals hij daar stond. De natte haardos, het gebruikte lijf en de omhoogkringelende blauwe rook. Op Marie had hij echter geen enkele aantrekkingskracht.

David bekeek haar ongegeneerd. Marie kneep één hand dicht. De nagel van haar middenvinger drukte diep in de palm. Nauwelijks waarneembaar gingen haar schouders op en neer. De nog minuscule vorm van een borst tekende zich lichtjes af op de natgespatte T-shirt. De wind was

opgestoken en deed verdorde bladeren in een vicieuze cirkel rondjes draaien. Het schrapende geluid verbrak de stilte. Volgens de weervoorspelling zou de warme lucht boven Vlaanderen botsen met koelere stromingen afkomstig van de Scandinavische landen.

'Kom mee naar binnen, ik denk dat het gaat onweren.' Als om zijn woorden kracht bij te zetten, vielen een paar dikke regendruppels op de grond. Marie volgde hem. Binnen was het merkwaardig stil.

'Je kan op Margots kamer wachten tot ze terug is.'

Maries adem stokte. Ze wou het niet aan zichzelf toegeven, maar intuïtief voelde ze dat er iets mis was. Een gebruikte hand drukte de deur open.

'Wil je een film of muziekconcert bekijken?' David knipte de flatscreen aan.

'Maak niet uit', zei ze stilletjes.

De enige stoel in de kamer lag vol met kleren, dus ging ze op het bed zitten. David nam een doos bonbons uit een lade en reikte ze haar aan. Marie zat stijf rechtop. Met haar Crocs schraapte ze over de parketvloer. Buiten was het onweer aan het aanzwellen, de donder roffelde en enkele hagelbollen kletsten tegen het raam. Terwijl ze het papier-tje van het snoepje deed, wist ze het absoluut zeker: dit tafereel was een fragment uit haar droom. Nu zag ze ook waar de gekke tekeningen uit haar nachtmerrie vandaan kwamen. De grote spar die gezeseld werd door windstoten projecteerde bizarre schaduwen op de muur. Dat kwam door een eigenaardige speling van het licht waarbij de zon enkele keren door de inktzwarte wolken priemde. Ook dat speciale geluid van vallende knikkers had ze herkend, dat was de hagel die nu onafgebroken tegen het raam kletterde.

Ze bleef doodsbang zitten toen David zijn arm om haar schouder legde. Hij trok haar dicht tegen zich aan en draaide haar hoofd naar zich toe. Met een stevige, droge greep draaide hij haar hoofd naar hem toe. Zijn lippen voelden droog en ruw aan. Snel en gemakkelijker dan hij verwacht had, deed ze boven- en onderkaak van elkaar. Zijn tong vond vrije doorgang. Zijn ene hand maakte haar paardenstaart los, zijn andere verdween onder haar rokje. Marie wou schreeuwen, zich verzetten, maar ze wist dat dit geen zin had. Het ergste moest trouwens nog komen. De

kwelling diep in haar buik van die demonische figuur uit haar dromen.

David lag nu op haar. Hij zoog hard op een tepel. Haar hele lichaam trilde. Ze had nog nooit iets gehad met een jongen, maar toch beseftte ze dat het één geknoei was. Hij slaagde er nauwelijks in bij haar binnen te komen, toch deed het pijn. David vloekte, zijn hardheid was plots weg. Hij lag even stil, verwenste zichzelf en kroop recht. Even hernam hij zijn stoere houding toen ze hem aankeek: 'Als je slim bent, praat je hier met niemand over.' Ondertussen trok hij zijn broek aan en wreef met zijn vingers door zijn haar. Marie lag nog altijd onbeweeglijk op bed. Vluchtig zag hij dat haar lichaam zeker geen voorsprong had genomen op haar leeftijd. Dit in tegenstelling tot zijn zus, die hij stiekem bespioneerd had en die wel al de vormen van een volwassen vrouw had.

Een cocktail van sombere gedachten werden gemixt in zijn hoofd. Hij kon zichzelf wel slaan om wat hij gedaan had. Te veel naar porno kijken had zijn hersenen blijkbaar verstoord. David had kunnen janken. De morele code in onze Westerse wereld is dat wie een jong meisje verkracht, zijn leven op het spel zet, zelfs binnen de gevangenismuren. Ook daar zitten immers mannen die dochters hebben. Zelfs een vader- of moedermoordenaar geniet er een beter statuut dan wie jonge meisjes misbruikt heeft.

In sommige niet-geciviliseerde landen kan het blijkbaar wel. Uithuwelijken op jonge leeftijd noemen ze dat. Niet alleen op moreel gebied, maar zelfs puur biologisch druist het in tegen de wetten van de natuur. Enkel een pervers brein kan zich aangetrokken voelen tot een lichaam dat nog niet af is.

Terwijl ze zich aankleedde wist Marie dat haar boze droom nu niet meer zou terugkomen. Wat gebeuren moest was gebeurd.

Toen ze naar buiten kwam was het onweer voorbijgetrokken. David lag uitgestrekt in een tuinzetel, een fles whisky in de hand. Alcohol moest blijkbaar de schrik om de gevolgen van zijn daad blussen. Hij kroop recht wanneer hij Marie zag. Hij probeerde stoer en dominant over te komen: 'Alle volwassenen zullen je uitlachen als je hen dit vertelt.' Op het moment dat hij die woorden sprak, had hij

er al spijt van. Marie bekeek hem schouderophalend, nam haar fiets en reed weg.

David bleef haar nastaren. Hij struikelde over de dobermann, die ook een droog plekje onder de veranda gezocht had. ‘Verdomme, verdomme’, schreeuwde hij een paar maal. Zijn gevoelens waren een mix van walging over zichzelf en desillusie over de povere seks die het maar geweest was. Als hij het vergeleek met de filmpjes die hij op Redtube, een pornosite op internet, al dagenlang bekeek, was wat hij gesmaakt had maar een flauw afkooksel. Hij voelde hoe zijn lichaam geleidelijk verkrampde van angst. Of was het schuldgevoel dat als een molensteen om zijn hals hing en dreigde hem te versmachten? Hij zag zichzelf met de boeien aan afgevoerd worden. Een joelende meute beschimpde en bespuwde hem. Davids hoofd vulde zich verder met nachtmerries en zelfbeklag tot hij de vlucht nam in drie witte lijntjes die hij vakkundig opsnoof.

Thuis sloot Marie zich op in de badkamer en inspecteerde haar lichaam nauwkeurig. Ze vond dat het uitwendig nog best meeviel, veel minder erg dan in haar droom. Er was enkel een streepje geronnen bloed op haar dij. Diep vanbinnen was er nog een licht schroeiend gevoel, maar ook dit ebde weg toen ze in bad lag. Ze wist ook dat ze niet bang moest zijn om zwanger te raken. Enkel nadat je maandelijks ongesteld bent, had de juf verteld, kun je een kindje krijgen. Bij Marie was dat nog niet het geval.

Uren later lag ze in het duister nog steeds met wijd open ogen naar het plafond te staren. Ze luisterde naar de klanken die ze zo goed kende. Ondanks de grondige renovatie kwamen er nog steeds geluiden uit de oude hophoeve. Het leek of het bouwwerk soms kreunde, wellicht het gevolg van een jarenlang verval. Het houten gebinte van het dak kraakte dan als de oude gewrichten van de laatste hopboer die er gewoond had.

Na het onweer was het weer omgeslagen. De regen bracht verkoeling en gutste naar beneden. De wind was opnieuw opgestoken en Marie zag, van in haar bed, hoe de kruin van een loofboom heen en weer slingerde als een schip op de metershoge golven van de zee. De wolken vlogen snel voorbij, soms zwart en dan weer helderwit, als het maanlicht doorbrak. In de verte roffelde de donder.

Marie sloot de ogen. Alles draaide en zwierde. Haar hoofd leek opgezwollen en haar buik puilde uit. Was ze nu definitief haar kinderlijke vrolijkheid kwijt? Waarom was ze niet meteen weggegaan? Waarom had ze David geen klap gegeven? Waarom had ze zich niet verweerd? Allemaal vragen die haar bleven bestoken en haar doffe hoofdpijn bezorgden. De slaap overmande haar ten slotte. Uren gleden voorbij. Marie voelde een zachte hand onder haar hoofd glijden. Iemand tilde haar op. Door haar halfgesloten oogleden zag ze haar mama die met een zachte handdoek het zweet op haar voorhoofd bette. Marie genoot van de moederliefde die haar omringde, hoewel ze goed beseftte dat dit fysiek niet kon. Haar mama was al jaren dood.

Je moeder die je wordt afgenomen als je nog een kind bent, is het onrechtvaardigste wat er op deze wereld bestaat. Niemand die dit noodlot kan inschatten, tenzij je het zelf ervaart. Marie had deze schok nog lang niet verwerkt. Zou ze daar ooit in slagen, vroeg ze zich soms af. Zou dat gevoel van gemis op een dag volledig verdwijnen? Ze wist dat haar mama een medisch probleem had, dat hadden ze haar wel gezegd, maar dat ze zou sterven, daar was ze helemaal niet op voorbereid geweest. Zij herinnerde zich de stilte die achteraf binnen de muren hing, alsof het leven zelf opgeschort was. De kleuren van de lente, de warmte van de zomer, het mooie van verse sneeuw. Het was sindsdien allemaal minder intens geworden. Ook de feestdagen waren zwanger van weemoed geweest. Die eerste Kerstmis zonder haar mama, als ze eraan teruggedacht moest ze nog huilen. Tom, haar oudere broer, en papa hadden nochtans echt hun best gedaan. Een traiteur had lekker eten gebracht. En een prachtige boom met namaaksneeuw en kleurrijke slingers stond in de living. Maar in elke kerstbal had Marie de glimlach van haar mama gezien. Toen ze in haar bed lag, had ze vurig gehoopt dat ze 's morgens niet meer wakker zou worden. Ze wou dood, net als haar mama.

‘Een headhunter is bezig om enkele van mijn beste mensen het hoofd op hol te brengen.’ Haar papa was duidelijk boos, ze kende dat timbre in zijn stem.

‘Ik zou me daar geen zorgen over maken. Het belangrijkste nu is dat we het contract in Singapore binnenhalen, anders komt de *Hernán Cortés* zonder werk te zitten en dat is veel erger.’

Marie wist dat dit de naam was van een van hun baggerschepen. Papa en haar oom Edmond hadden allerlei gekke namen gegeven aan hun schepen, vond ze. Waarom niet gewoon de *Laura*, zoals haar mama heette?

William Claeys stond nerveus recht. Hij wou geen ruzie met zijn broer, maar hij begreep niet hoe deze zo onverschillig kon zijn. Wat nu gebeurde met een paar van hun ingenieurs was hetzelfde als wanneer een voetbalploeg vijf

à zes van hun basisspelers zou kwijtspelen. Je kan ze natuurlijk altijd vervangen, maar dat kost tijd en energie. En ondertussen verlies je punten en geld. Met hun bedrijf was dat net hetzelfde. Prima krachten met de nodige diploma's, voldoende ervaring en bereid om in het buitenland te werken waren schaars als witte merels.

'Ik zal heel tevreden zijn als Tom binnen een paar jaar zijn diploma van burgerlijk ingenieur behaald heeft.'

'Ja, want op David zullen we nog iets langer moeten wachten.'

Edmond had drie kinderen. De tweelingbroers Kurt en David. Kurt was een zwakkeling die leerstoornissen had en David een lanterfanter. Ook op Margot, zijn dochter, zou hij niet moeten rekenen. Zij was een lolita van veertien jaar, een modepop die niets liever deed dan shoppen en zich mooi maken. Dus totaal ongeschikt om een baggerbedrijf te gaan leiden.

David had goed begrepen dat zijn vader alle hoop op hem gesteld had en daar profiteerde hij maximaal van.

In Leuven was hij een van de beroemdste studenten. "Davy" werd hij door iedereen gemeenzaam genoemd. Hij reed er rond in een cabriolet, had een kot in een herenhuis en overal waar hij verscheen viel er altijd gratis te drinken. Geen wonder dat hij zijn eerste jaar gedubbeld had. Ook voor het tweede jaar bachelor was hij voor een aantal vakken niet geslaagd. David vond dat trouwens een goed schema: elk academiejaar twee keer doen. Dan zou hij de leeftijd van dertig naderen voordat hij aan het echte leven moest beginnen. Dit was prima. Zo veel mogelijk profiteren als je jong bent, was zijn missie. Nadien bleven er nog jaren genoeg over om ernstig te zijn en hard te werken.

Edmond dronk behoedzaam van de Petrus die zijn broer uitgeschonken had. De obscene smaak – hoe kon je een slok van ongeveer honderd euro anders noemen – van de vorige teug kleefde nog aan zijn verhemelte. De grote staande klok, een van de weinig overgebleven voorwerpen uit de vroegere hophoeve die nu verbouwd was tot luxueuze villa, produceerde tien zware slagen.

De broers Edmond en William hadden jaren geleden afgesproken dat slechts één kind van ieder het bedrijf

verder zou leiden. Zij wilden geen versnippering van de aandelen omdat ze vreesden dat de onderneming dan onbestuurbaar zou worden. Te veel varkens maakt de spoeling dun. Een voorwaarde om in aanmerking te komen was dat de persoon die hen opvolgde bekwaam en goed opgeleid moest zijn. Zo was het behalen van een diploma van burgerlijk ingenieur een *must*.

Voor William was het niet moeilijk geweest om te kiezen. Hij had een zoon die prima studeerde en zich aangetrokken voelde tot hun business. Zijn dochter Marie was een nakomertje en bijna tien jaar jonger dan haar broer. Hoewel je nooit op voorhand weet hoe kinderen zich zullen ontplooiën, meende William dat zij niet geschikt zou zijn voor deze zware taak. Zeker sinds de dood van zijn echtgenote maakte hij zich grote zorgen over haar. De waanbeelden die ze had, kwamen steeds vaker terug. Volgens de psychiater leed ze aan een lichte vorm van schizofrenie. William was daar sceptisch over. Alhoewel, iemand die personen zag of hoorde die er niet waren, kwam dicht in de buurt van die ziekte. Het voorspellen van wat er in de toekomst ging gebeuren was nieuw.

Deze nacht had hij haar badend in het zweet uit bed genomen. Ze had gekrijst dat ze gedroomd had dat iemand van de familie blind ging worden. William had haar gekalmeerd en gezegd dat enkel kwakzalvers zich bezighielden met toekomstvoorspellingen. Op die manier probeerden ze mensen geld af te troggelen. Stemmen horen van personen die overleden waren was ook niet meer dan inbeelding, had hij beklemtoond.

‘Je moet dat gewoon negeren, dan zullen ze stoppen met praten omdat je toch niet naar hen luistert.’

Marie had moedig geknikt: ‘Ik zal dat proberen, papa.’

‘Vanaf morgen gaan we starten met de pillen die de dokter voorgeschreven heeft en dan zal alles snel beter gaan.’

William had zijn twijfels gehad om te starten met die therapie omdat er veel nevenwerkingen waren. De pillen, had de psychiater gezegd, zullen ervoor zorgen dat ze rustig kan slapen. Dit was een absolute vereiste voor haar genezingsproces. Maar de medicatie had als neveneffect dat ze alles gingen dempen. Zowel prettige als minder leuke gebeurtenissen zouden afgevlakt worden. Iets echt intens beleven kon dan niet meer. Dat alles zat William dwars. Hij

had dan ook stiekem gehoopt dat Maries probleem vanzelf zou overgaan.

De volgende morgen reikte Marie hem *Het Laatste Nieuws* aan.

‘Staat er iets in dat ik moet lezen?’

‘Kijk eens op bladzijde negen.’

‘Ja?’

‘Weet je nog wat er gebeurd is op de schoolreis?’

‘Natuurlijk, de juffrouw heeft me dat verteld.’

‘Wel, er staat dat er gisteren een vrouw in Gent aan het Gravensteen haar baby verdronken heeft. Na ondervraging is ze opgesloten in de Brugse gevangenis.

‘Ja, maar het is gewoon toeval dat er op die plek iets gebeurd is,’ probeerde William.

Marie schudde haar hoofd. ‘Toch vind ik het raar.’

‘Liefje, er is niemand die in de toekomst kan kijken...’

‘Wat David gedaan heeft wist ik ook op voorhand.’

‘Wat heeft die dan uitgespookt?’

Om haar vader te overtuigen van haar gelijk had ze iets gezegd dat ze absoluut voor zich wou houden.

‘Is er nog choco?’ veranderde ze snel van onderwerp.

‘Wat was er dan met David?’

‘Ik weet het niet meer.’

‘Dat geeft niet’, suste haar papa. ‘Weet je, we doen wat we deze nacht afgesproken hebben: vanaf vandaag neem je elke morgen en elke avond een pilletje.’

Dit was wellicht de enige manier om die visioenen en stemmen te stoppen en om niet te verzinken in chaos.

‘Heb je trouwens niet stiekem naar de televisie gekeken gisterenavond?’

‘Neen, waarom denk je dat?’

‘Wel, omdat er een aflevering was van *Criminal Minds* waarin de politie op zoek is naar een seriemoordenaar die de ogen van zijn slachtoffers meenam als trofee.’

‘Wat bedoel je daar nu mee?’

‘Wel, deze nacht had je toch een nachtmerrie over ogen en iemand van de familie die blind zou worden?’

‘Neen, dat heeft er totaal niets mee te maken en daarbij, ik heb niet naar die serie gekeken’, zei Marie fel.

‘Oké, maak je maar niet druk. Ik geloof je.’ Williams woorden klonken sussend. Hij gaf haar nog een kus en ging dan

aan zijn bureau zitten. Zo'n tweehonderd mails stond hij achter.

In het schaarse licht van een namaaklampje van Gallé leek de schaduw van een vrouw die zich losmaakte van het bed op een grote fladderende vleermuis. Het was een zwoele nacht geweest. Traditioneel was dit de heetste periode van de zomer, als Sirius in het ochtendgloren zichtbaar werd in het sterrenbeeld de Hond. Daarom noemde men dit de hondsdagen. Door een spleet in de overgordijnen stroomde het licht van de volle maan ongefilterd naar binnen. De reflectie van de zon op het dode maanoppervlak was zo fel dat de helderste sterren slechts vage stippen waren.

De vrouw graaide naar haar bh en slipje. Haar lingerie leek door iemand achteloos op de wollen vloerbedekking te zijn gegooid.

Ze bekeek zichzelf grondig in de spiegel van de badkamer. Ondanks de ruwe seks viel de shade nogal mee.

Ze stapte de douche in. Haar lichaam zuiveren was het enige wat haar nu bezighield. Vrijen zonder condoom, waar was haar gezond verstand gebleven?

Nadat ze de temperatuur van het water geregeld had, nam ze de sproeikop van de douche en begon ze met een haast rituele reiniging. Met twee vingers opende ze haar vagina en liet het water krachtig in haar stromen. De beelden van de afgelopen nacht kwamen langzaam naar boven zoals goudkarpers dat doen als je voedsel strooit. Ze huiverde toen de zeep voor een pijnlijk gevoel zorgde rond haar linkertepel. Haar minnaar was niet echt zacht omgesprongen met dit broos speelgoed. Ze zag nu ook dat één van haar kunstnagels losgescheurd was. Ze glimlachte fijntjes: aan haar orgasme had die oude snoeper een gehavende rug overhouden. Dat stond vast. Wie weet hoeveel viagra die geslikt heeft om dat vol te houden, vroeg ze zich af. Het leek wel alsof hij in het lichaam van een jonge hengst was gekropen.

Het was rustig in de hotelkamer. Edmond lag in een gemakkelijke houding naar CNN te kijken. Hij grabbelde het tweede en laatste flesje champagne uit de minibar en liet de kurk met luide knal wegschieten.